Aurelius Belei

Motivaţia premiului Altherna Terra pentru artă plastică, vizuală, computerizată şi grafica SF, „In Memoriam Carmen Posea”.

Secţiune 1.01 Je t’aime melancolie!

Pe Karmen am cunoscut-o acum trei perioade, de sărbătoarea Revenirii Astronautului.

Frumoasă, volubilă, un pic sentimentală şi foarte inteligentă.

Închid jurnalul magnetic şi-i privesc hologramă, tristeţea mă doboară. Am cunoscut-o. De afară, pătrunde prin pereţii buncărului zgomotul asurzitor al lansatoarelor. Războiul continua zi de zi, perioadă după perioadă, ca un joc teribil ce nu demonstrează nimic în afară de haos. Am reuşit să înăbuşim în noi tot ceea ce fusese omenesc. Nu mai ştim decât limbajul îngrozitor al armelor… O veche credinţa hindusă. O credinţă ce afirmă că în fiecare generaţie ezista câţiva oameni pe umerii cărora se sprijină Lumea şi care justifica generaţia în faţa lui Buddha. Şi Războiul, în toată absurditatea şi ineficienţa lui, slujeşte unui puternic Discipol al acestei religii, care ajutat de Membrii Legiunii, de Regulament şi de Forţă, îşi impune unica autoritate planetară.

Copilăria, peisajele adolescentei, amintirile, speranţele, pe toate le am pierdute în negura sinistră a Războiului. Am ajuns să nu mă mai tem de moarte. Moartea e totuşi un miracol. Sfârşeşte ceea ce viaţă, atât de generoasă, a început. În Regulament scrie că, de fapt, moartea pune căpătâi biologiei, că încheie definitiv seria experienţelor organice, într-un cuvânt opreşte pe loc viaţa. Dar ceea ce nu cunoaşte nimeni este începutul de după moarte. Ciudat este că tocmai Războiul e cel ce ne ajută să înţelegem practic acest lucru.

Karmen, probabil că, acum, sufletul tău zboară spre Pădure, prin lumina săracă şi pură a asfinţitului. Poezie! Dar ce este, în fond, poezia? Poezia este frumuseţe, îmi spunea uneori. Dar şi natură e frumuseţe…

Închid ochii şi încerc să-mi readuc în minte amintirea acelei zile, ziua dinaintea Războiului. Natura, viaţa, oamenii… Cerul era atât de albastru, cu norii delicaţi şi curaţi, ce lunecau deasupra câmpiei nesfârşite. Stânci cafenii, în mijlocul cărora scânteia, aidoma unui ochi străveziu, micul lac de munte. Acoperişuri roşii, înconjurate de ramurile întunecate ale pinilor… în şemineu bradul se închegase într-o margine de univers. Flacăra trosnea, înflorindu-ne trupurile… Acum mi-e greu. din ce în ce mai greu. Cu tine nu mă mai simţeam atât de

singur. Făceai parte din inima mea, din viaţa mea.

Îţi privesc holograma şi lacrimile mi se rostogolesc, fierbinţi. Pentru mine erai ca şi natura. Natura pe care, acum, nimeni şi nimic nu o mai poate face să renască de sub stratul de cenuşă radioactivă.

Hotărârea m-a zguduit, dar era necesară. Destinul îţi hărăzise întâlnirea cu mine, dar nu şi cu Fericirea. Trebuia să o fac. Şi acum, lumina vieţii tale, sacrificată pe altarul puterii, mă loveşte ca un blestem.

Trebuia să respect decizia celorlalţi, Regulamentul. Trebuia să fiu pur, singur, impasibil, şi fără speranţe deşarte. Numai aşa am putut deveni, cu adevărat, Discipol.